

Wyrok z dnia 7 stycznia 2009 r.

III PO 1/08

Przepis art. 15 ust. 9 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym (Dz.U. Nr 155, poz. 1298 ze zm.) przewiduje sukcesję generalną z mocy ustawy. Przepis ten ma charakter ściśle, bezwzględnie obowiązujący i nie może być zmieniony w drodze umowy stron. Przejęcie obowiązków, o których mowa w tym przepisie, obejmuje nie tylko obowiązki, które istnieją w momencie przystąpienia przez klub sportowy do ligi zawodowej, ale również te, które powstały wcześniej, ale ujawniły się po tym czasie. Dotyczy to również obowiązku ponoszenia negatywnych następstw określonych działań (przekupstwa sportowego).

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Herbert Szurgacz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 stycznia 2009 r. sprawy ze skargi „G.Ł.” SA z siedzibą w Ł. przeciwko Polskiemu Związkowi Piłki Nożnej od orzeczenia Związkowego Trybunału Piłkarskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. [...] i Wydziału Dyscypliny PZPN z 12 kwietnia 2007 r. [...] na skutek skargi kasacyjnej skarżącego od wyroku Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim z dnia 17 października 2007 r. [...], orzeczenia Związkowego Trybunału Piłkarskiego Polskiego Związku Piłki Nożnej w Warszawie z dnia 21 czerwca 2007 r. [...] i orzeczenia Wydziału Dyscypliny Polskiego Związku Piłki Nożnej w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2007 r.

1. o d d a l i ł skargę kasacyjną od wyroku Trybunału Arbitrażowego do spraw Sportu
2. w pozostałym zakresie skargę kasacyjną odrzucił.

U z a s a d n i e n i e

Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim wyrokiem z dnia 17 października 2007 r. oddalił skargę G.Ł. SA od orzeczenia Związkowego Trybunału Piłkarskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. i orzeczenie Wydziału Dyscypliny z dnia 12 kwietnia 2007 r.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i ich prawna ocena: Wydział Dyscypliny PZPN w dniu 4 stycznia 2007 r. postanowił wszcząć postępowanie dyscyplinarne przeciwko Spółce Akcyjnej GKS G.Ł. Postępowanie to zostało wszczęte na skutek doniesień medialnych na temat afery korupcyjnej oraz na podstawie informacji uzyskanych z Prokuratury Okręgowej w W. w sprawie R.M. i B.K. - działaczy G.Ł. Pismem z dnia 9 lutego 2007 r. Wydział Dyscypliny zawiadomił G.Ł. o wszczęciu postępowania.

Klubowi zarzucono popełnienie przekupstwa sportowego w siedmiu meczach w rozgrywkach pierwszej ligi począwszy od 15 czerwca 2007 r. do 13 maja 2008 r. w postaci: 1) naruszenia § 9 ust 10 pkt 1 Regulaminu Dyscyplinarnego (dalej jako RD), to jest przekupstwo sportowe oraz § 9 ust 23 pkt 1 RD, tj. rażące naruszenie prawa PZPN; 2) nieprzestrzegania statutu PZPN; a w szczególności niedopełnienie obowiązku dbania o dobre imię PZPN oraz właściwy klimat wokół polskiej piłki nożnej (§18 pkt 4) oraz dbanie o poziom moralno - wychowawczy wśród działaczy; zawodników i pracowników (§ 18 pkt 5) przez władze klubu; które zaniechały czynności mających na celu pełne wyjaśnienie i rozliczenie udziału Klubu będącego członkiem PZPN w tzw. aferze korupcyjnej w związku z postępowaniem karnym jakie prowadzone jest przeciwko działaczom klubu, co stanowi przewinienie określone w § 9 ust 23 pkt 1 RD - rażące naruszenie prawa PZPN. Na zasadzie określonej w § 1 ust 4 RD, PZPN odpowiedzialność za te przewinienia ponosi Klub.

W dniu 15 marca 2007 r. odbyło się posiedzenie Wydziału Dyscypliny z udziałem przedstawiciela G.Ł. SA, który podniósł zarzut braku legitymacji biernej występującego obecnie w rozgrywkach G.Ł. SA.

Pismem z dnia 17 marca 2007 r. G.Ł. SA zwrócił uwagę na następujące okoliczności: 1) Wydział Dyscypliny wszczął postępowanie przeciwko G.Ł. SA, który to podmiot już nie istnieje, w związku z czym postępowanie powinno być umorzona; 2) G.Ł. SA powstała 27 czerwca 2006 r., została wpisana do KRS dnia 20 lipca 2006 r., a w dniu 27 listopada 2006 r. zawarła ze Stowarzyszeniem Kultury Fizycznej - Górniczy Klub Sportowy „G.Ł.” umowę o przekazanie sekcji ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2007 r.; 3) wniosek o przyjęcie w poczet członków PZPN G.Ł. SA złożyła w dniu

29 września 2006 r., a uchwała w tym zakresie została podjęta przez Okręgowy Związek dnia 16 października 2006 r., a przez PZPN w dniu 3 stycznia 2007 r. po podjęciu uchwały o ustaniu członkostwa stowarzyszenia kultury fizycznej.

G.Ł. SA stwierdziła, że z powyższego wynika, iż w okresie, w którym zostały popełnione czyny opisane w postanowieniu Wydziału Dyscypliny, występujący obecnie w lidze podmiot w ogóle nie istniał. W związku z tym G.Ł. SA uznała, że nie może odpowiadać za przewinienia R.M. i B.K. ponieważ te osoby nigdy w żaden sposób nie były związane z G.Ł. SA; nie ma podstaw do pociągnięcia ich do odpowiedzialności dyscyplinarnej. G.Ł. SA nie miał żadnych informacji o toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym; nie mógł zaniechać czegoś do czego jest nieuprawniony. Ponadto G.Ł. SA podniosła zarzut przedawnienia roszczeń zgodnie z § 5 ust. 16a RD.

Wydział Dyscypliny pismem z dnia 21 marca 2007 r. zawiadomił G.Ł. SA o wszczęciu przeciwko niej postępowania dyscyplinarnego. W treści tego pisma Wydział Dyscypliny powołał się na zasady sukcesji w piłce nożnej. W odpowiedzi G.Ł. SA ponownie podniosła brak legitymacji do występowania w postępowaniu dyscyplinarnym. W dniu 5 kwietnia 2007 podczas posiedzenia Wydziału Dyscypliny z udziałem przedstawicieli klubu przedstawiono im materiały z postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w W.

Oświadczeniem z dnia 11 kwietnia 2007 r. G.Ł. SA podtrzymała swe dotychczasowe stanowisko oraz dodatkowo podniosła; że: 1) ukarane winno być stowarzyszenie GKS „G.Ł.” które nadal istnieje; 2) brak jest następstwa prawnego G.Ł. SA gdyż czyny miały miejsce przed powstaniem spółki; 3) materiał dowodowy jest niekompletny, w szczególności trudno ustalić, czy G.Ł. nie był ostatecznie w sprawie stroną pokrzywdzoną, gdyż działania R.M. i B.K. nie przyniosły klubowi korzyści.

W dniu 12 kwietnia 2007 r. Wydział Dyscypliny uchylił środek zapobiegawczy. W tym samym dniu Wydział Dyscypliny wydał orzeczenie dyscyplinarne, w którym wymierzył G.Ł. SA karę: 1. przeniesienia do niższej klasy rozgrywkowej o dwie klasy rozgrywkowe na podstawie § 9 ust. 10 pkt 1 lit. d RD, karę dodatkową 70 000 zł na podstawie § 4 ust. 1 pkt 2 i § 5 ust. 7 RD; 2. zasadniczą karę pieniężną 200.000 zł na podstawie § 9 ust. 23 pkt 1 lit. a, oraz jako karę dodatkową na podstawie § 4 ust. 1 pkt 2 i § 4 ust. 4 pkt 3 RD pozbawienie klubu 10 punktów w rozgrywkach ligowych. 3. w pozostałym zakresie - w odniesieniu do czynów popełnionych przed 31 maja 2003 r. Wydział Dyscypliny postępowanie umorzył wobec przedawnienia.

G.Ł. SA wniosła od tego orzeczenia odwołanie do Związkowego Trybunału Piłkarskiego PZPN, który zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że za przewinienie przekupstwa sportowego oraz rażące naruszenie prawa PZPN polegające na niepoinformowaniu organów dyscyplinarnych o zaistniałych faktach korupcji oraz niedopełnieniu obowiązku postępowania zgodnego z zasadami sportowego zachowania wymierzył karę przeniesienia do niższej klasy rozgrywkowej o dwie klasy rozgrywkowe, pozbawienie klubu 6 punktów w rozgrywkach ligowych i karę pieniężną w wysokości 70.000 zł.

Od tego orzeczenia G.Ł. SA odwołała się do Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim, który wyrokiem z dnia 17 października 2007 r. skargę w całości oddalił.

Wyrok ten oraz poprzedzające go orzeczenia Wydziału Dyscypliny oraz Związkowego Trybunału Piłkarskiego PZPN G.Ł. SA zaskarżyła w całości skargą kasacyjną, wnosząc o uchylenie zaskarżonych orzeczeń i wyroku w całości i umorzenie postępowania dyscyplinarnego, względnie o uchylenie zaskarżonych orzeczeń i wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako podstawy skargi kasacyjnej skarżąca wskazała rażące naruszenie przepisów prawa: 1) niewskazanie w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Trybunału Arbitrażowego Do Spraw Sportu podstaw faktycznych rozstrzygnięcia; 2) orzekanie w sprawie przez Związkowy Trybunał Piłkarski, a więc organ powołany po wszczęciu postępowania, na mocy przepisów uchwalonych po dniu wniesienia odwołania i bez stosownej delegacji w tym zakresie, a tym samym z naruszeniem zasady *lex retro non agit*; 3) udział w składzie orzekającym Związkowego Trybunału Piłkarskiego byłego Przewodniczącego Wydziału Dyscypliny K.M. obciążonego zaniechaniem orzekania wobec poprzednika skarżącego w lidze i równocześnie pełnomocnika procesowego trenera zatrudnionego w Stowarzyszeniu pod firmą GKS G.Ł. w okresie objętym zarzutami, a więc osoby wobec której uzasadnione są zarzuty braku obiektywizmu; 4) wskazanie w zaskarżonym orzeczeniu Piłkarskiego Trybunału Związkowego błędnej podstawy naruszenia Statutu PZPN (§ 57) w sytuacji kiedy postanowienie statutu odnosi się do składu Najwyższej Komisji Odwoławczej; 5) naruszenie § 11 ust. 4 w związku z § 1 ust. 2 Regulaminu Dyscyplinarnego, polegające na orzekaniu w sprawie przez Wydział Dyscypliny pomimo braku kognicji organu wobec klubu oraz rozstrzygnięcie ponad uprawnienie wynikające z RD, a w konsekwencji nieważność postępowania; 6) wydanie przez Wydział Dyscypliny PZPN orzeczenia z rażącym

naruszeniem prawa, a to § 1 ust. 4 i § 2 RD w związku z § 19 uchwały V/37 o członkostwie, w jakim uznano istnienie następstwa prawnego w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej, a tym samym z naruszeniem konstytucyjnej zasady *nullum crimen sine lege*, *nullum crimen sine culpa*; 7) niezachowanie przez organy dyscyplinarne PZPN należytej staranności w podejmowaniu działań dyscyplinarnych w szczególności wszczynanie postępowań dyscyplinarnych wielokrotnie wobec innych podmiotów i obciążanie konsekwencjami tego działania skarżące; 8) orzekanie wobec G.Ł. SA wbrew uregulowaniom § 20 Statutu oraz § 15 uchwały o członkostwie, z pominięciem podmiotu nadal będącego członkiem związku, a mianowicie GKS G.Ł., którego działacze podejrzani są o popełnienie czynów korupcyjnych; 9) obciążenie konsekwencjami nieprawidłowego działania PZPN tylko skarżącego z naruszeniem § 11 Statutu w brzmieniu poprzednio obowiązującym (aktualnie art. 11 pkt 4 Statutu) poprzez pominięcie faktu przyczynienia się PZPN do zaistniałej sytuacji mającej postać naruszenia obowiązku ochrony praw i interesów członków Związku polegające na nieinformowaniu o zagrożeniu postępowaniem dyscyplinarnym, przyznaniu licencji na grę mimo rzekomo uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu dyscyplinarnego, nie prowadzeniu postępowania przeciwko bezpośrednim sprawcom czynów; 10) rażące naruszenie prawa poprzez ukaranie klubu na podstawie § 9 ust. 10 RD, mimo że ani klub G.Ł. SA ani żaden z jego działaczy nie dopuścił się przewinienia tam opisanego, a ewentualne popełnienie czynów miało miejsce przed powstaniem obwinionego Klubu w sytuacji braku sukcesji w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej; 11) orzeczenie przez Organy Dyscyplinarne PZPN nieistniejącej kary przeniesienia o dwie klasy rozgrywkowe i zastosowanie całkowicie dowolnej wykładni Statutu i RD w tym zakresie, a więc wbrew § 4 ust. 2 punkt 6 RD, a nadto zastosowanie za przewinienie opisane w § 9 ust. 10 i 23 kar dodatkowych nieprzewidzianych dla tych czynów; 12) rażące naruszenie art. 42 i 45 Konstytucji RP w związku z rozdziałem VI RD polegające między innymi na naruszeniu prawa do obrony, zasady jawności, bezpośredniości i kontradiktoryjności postępowania przejawiającego się między innymi uniemożliwieniem przeprowadzenia dowodów oraz odmowie udostępnienia akt i udziału w przesłuchaniu świadków, a także naruszenie naczelnych zasad konstytucji jak *nullum crimen sine lege*, *nullum crimen sine culpa* i *in dubio pro reo*; 13) rażące naruszenie przez organy dyscyplinarne PZPN zasad postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a polegające na przewlekłym jego prowadzeniu, jednostronnej, fragmentarycznej analizie materiałów dowodowych prowadzącej do uzasadnienia z

góry przyjętej tezy, a także wybiórcze w zależności od potrzeb i okoliczności organu stosowanie regulacji wynikających z innych dziedzin prawa, w tym negowanie ukształtowanego stanowiska Trybunału Konstytucyjnego w zakresie postępowań represyjnych, całkowite pominięcie tez i argumentów przywołanych przez obwinionego; 14) całkowicie dowolną interpretację przepisów w zakresie prekluzji wszczęcia postępowania dyscyplinarnego z naruszeniem zasady *lex retro non agit* w jakim organ przyjął za wiążącą interpretację dotyczącą zawieszenia biegu przedawnienia i jej zastosowania wobec obwinionego oraz konstrukcję czynu ciągłego wynikającą z uregulowań nowego Statutu PZPN; 15) naruszenie § 83 pkt 1 i 2 Statutu PZPN, przez dokonanie przez organy PZPN samodzielnej i własnej interpretacji pojęć: przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego, kary przesunięcia do ligi niższej, przejęcia całości praw i obowiązków majątkowych i niemajątkowych i uznanie iż w ramach tego pojęcia mieści się przejęcie odpowiedzialności dyscyplinarnej, pomimo tego iż wskazany przepis statutu PZPN przewiduje, że prawo do interpretacji Statutu PZPN i uchwał jego organów przysługuje Walnemu Zgromadzeniu Delegatów i Zarządowi PZPN lub jego Prezydium.

Skarżąca podniosła także oczywistą niesłuszność zaskarżonych orzeczeń i wyroku, wskazując na: 1) ukaranie skarżącego na podstawie § 9 ust. 23 punkt 1 regulaminu dyscyplinarnego PZPN za rażące naruszenie prawa PZPN mimo, że ani G.Ł. SA, ani żaden z jego działaczy nigdy nie dopuścili się przewinienia w zaskarżonych orzeczeniach opisanych i to w sytuacji braku po stronie skarżącej kognicji wobec wymienionych w orzeczeniu działaczy i mimo braku sukcesji w zakresie odpowiedzialności dyscyplinarnej; 2) zastosowanie wobec skarżącej nieproporcjonalnej i nieadekwatnej kary w stosunku do zarzucanych czynów i ich skali w porównaniu z innymi obwinionymi.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że wobec wydania zaskarżonych orzeczeń i wyroku z rażącym naruszeniem przepisów prawa oraz w związku z ich oczywistą niesłusznością jest ona oczywiście uzasadniona, a także, że liczne naruszenia prawa przy wydawaniu zaskarżonych orzeczeń i wyroku skutkują nieważnością postępowań.

Pismem z dnia 12 grudnia 2007 r. skarżąca uzupełniła złożoną skargę kasacyjną, podnosząc, że niedopuszczalne jest twierdzenie przez Trybunał Arbitrażowy Do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim, iż przesłane skarżącej w dniu 12 listopada 2007 r. uzasadnienie wyroku nie było w istocie uzasadnieniem, lecz

sprawozdaniem. Skarżąca podkreśliła, że stwierdzenie, iż uzasadnienie wyroku było wadliwe i późniejsze sporządzenie i przesłanie skarżącej nowego uzasadnienia, powstałego zapewne po zapoznaniu się przez Trybunał Arbitrażowy z zarzutami i argumentami wskazanymi i podniesionymi w skardze kasacyjnej doprowadziło do dysproporcji w działaniach stron i stanowi naruszenie pozycji procesowej skarżącej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną PZPN wniósł o jej nieprzyjęcie do rozpoznania, względnie o jej oddalenie w całości. Uzasadniając swoje stanowisko PZPN podniósł, że skarżąca nie wykazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona oraz iż zachodzi nieważność postępowania. Podkreślił, że postępowanie dyscyplinarne ma charakter autonomiczny, oparte jest o przepisy wewnętrzne stowarzyszenia, jakim jest PZPN i nie znajdują do niego zastosowania przepisy materialne ani procesowe prawa karnego ani cywilnego, a odnosi się ono przede wszystkim do zasad słuszności i norm etycznych służących do realizacji celów stowarzyszenia.

W piśmie z dnia 25 lutego 2008 r. skarżąca podniosła, że odpowiedź PZPN na skargę kasacyjną nie spełnia dyspozycji art. 87¹ § 1 k.p.c., gdyż nie została podpisana przez profesjonalnego pełnomocnika. Odnosząc się merytorycznie do zarzutów wskazanych w odpowiedzi na skargę kasacyjną skarżąca stwierdziła, że wywody PZPN są niesłuszne. Skarga kasacyjna oparta jest na przepisach ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o sporcie kwalifikowanym, który w art. 44 statuuje prawo wniesienia skargi od orzeczenia dyscyplinarnego w przypadku rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia. Skarżąca stwierdziła, że skarga kasacyjna wniesiona przez nią oparta jest na obu powyższych przesłankach i uzasadniona, a PZPN w swoim piśmie nie odniósł się do poszczególnych zarzutów skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ustawy o sporcie kwalifikowanym od orzeczenia dyscyplinarnego lub regulaminowego wydanego przez Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu w sprawach, o których mowa w art. 43, oraz od postanowienia wydanego na podstawie art. 23a przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego w przypadku rażącego naruszenia przepisów prawa lub oczywistej niesłuszności orzeczenia. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego. Należy przyjąć, że rażące naruszenie prawa lub oczywista niesłuszność

orzeczenia, o których mowa w tym przepisie, odnoszą się do orzeczenia Trybunału. Podstawy skargi nie mogą zatem stanowić naruszenia przepisów (zasad) postępowania przed innymi organami dyscyplinarnymi Polskiego Związku Piłki Nożnej. Skarżący formułuje zarzuty braku obiektywizmu członków zespołu orzekającego Związkowego Trybunału Piłkarskiego, wskazanie w orzeczeniu tego organu niewłaściwej podstawy prawnej naruszenia statutu PZPN, zarzut orzekania w sprawie Związkowego Trybunału Piłkarskiego, który został powołany już w toku postępowania dyscyplinarnego, zarzut przewlekłości postępowania, jednostronnej i fragmentarycznej oceny materiałów dowodowych prowadzące do uzasadnienia z góry przyjętej tezy, naruszenie prawa do obrony, zasady jawności, bezpośredniości i kontrydiktoryjności postępowania. Pod adresem Trybunału został sformułowany zarzut niepełnej treści uzasadnienia wyroku, co jednak nie stanowi rażącego naruszenia przepisów prawa w rozumieniu art. 44 ustawy o sporcie kwalifikowanym.

Pozostałe zarzuty skargi dotyczą naruszenia prawa materialnego bądź też łącznie prawa materialnego i przepisów postępowania. Skarżąca zarzuca, że odpowiedzialność dyscyplinarna klubu za przewinienia korupcji w sporcie powinna mieć za punkt wyjścia działania korupcyjne konkretnych osób. Zdaniem skarżącego odpowiedzialność klubu może znaleźć zastosowanie pod warunkiem uprzedniego skazania konkretnych osób w postępowaniu karnym za przestępstwo przewidziane art. 296 b § 2 k.k. oraz spełnienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności karnej, w tym domniemania niewinności, respektowania zasad rozkładu ciężaru dowodu i in. Takiego uwarunkowania nie przewiduje regulamin dyscyplinarny PZPN, stanowiący podstawę odpowiedzialności klubu sportowego. Organy dyscyplinarne związku sportowego w toku postępowania dyscyplinarnego dokonują oceny, czy zaistniało przewinienie dyscyplinarne przekupstwa sportowego, prowadzą postępowanie dowodowe, korzystają z dowodów zgromadzonych przez inne organy, w tym z materiałów zgromadzonych w postępowaniu prokuratorskim. W toku postępowania skierowanego przeciwko G.Ł. SA były podnoszone przytoczone powyżej zarzuty, zostały one ocenione jako niezasadne przez Wydział Dyscypliny PZPN; ocena ta została powtórzona przez Trybunał Arbitrażowy.

Zasadniczy zarzut skargi kasacyjnej dotyczy zasadności obarczania strony skarżącej odpowiedzialnością za działania korupcyjne mające miejsce w czasie, kiedy klub ten jeszcze nie istniał, a w rozgrywkach piłkarskich uczestniczył Górniczy Klub Sportowy „G.Ł.”. Zdaniem skarżącej, powoływany jako uzasadnienie art. 15 ust.

9 ustawy o sporcie kwalifikowanym, nie stwarza ku temu żadnych podstaw ponieważ spółka akcyjna wstąpiła w miejsce sekcji, a nie całego Stowarzyszenia Górniczy Klub Sportowy „G.Ł.”, ponadto zakres praw i obowiązków nowego podmiotu określiła umowa między tymi podmiotami i wyłącznie z niej wynika rzeczywisty zakres obowiązków skarżącej.

Stanowisko to nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 15 ust. 9 spółka akcyjna przystępująca do ligi zawodowej w miejsce klubu sportowego niebędącego spółką akcyjną przejmuje z dniem przystąpienia do ligi zawodowej ogół praw i obowiązków majątkowych oraz niemajątkowych tego klubu, związanych z udziałem we współzawodnictwie w danej dyscyplinie sportu. Kwestia wstępna dotyczy tego, czy do ogółu praw i obowiązków majątkowych oraz niemajątkowych należy również ponoszenie odpowiedzialności (dyscyplinarnej). Zdaniem Sądu Najwyższego, przejęcie obowiązków, o których mowa w tym przepisie, dotyczy nie tylko obowiązków (zobowiązań), które istnieją (ujawniły się) w momencie przystąpienia do ligi zawodowej, ale również tych, które powstały wcześniej, ale ujawniły się po tym czasie. Pojęcie obowiązków obejmuje przy tym również obowiązek ponoszenia negatywnych następstw określonych działań. W kontekście przekupstwa sportowego Trybunał Arbitrażowy trafnie zwrócił uwagę na racje leżące u podstaw obciążenia następcy konsekwencjami wcześniejszych działań korupcyjnych. Nie jest trafny zarzut skarżącego, że skoro spółka akcyjna wstąpiła w miejsce sekcji, a nie całego Stowarzyszenia GKS „G.Ł.”, to przepis art. 15 ust. 9 nie znajduje zastosowania. W świetle wyraźnego brzmienia przepisu spółka akcyjna przejmuje ogół praw majątkowych oraz niemajątkowych tego klubu sportowego „związanych z udziałem we współzawodnictwie sportowym w danej dyscyplinie sportu”. Czyny korupcyjne wiązały się z udziałem we współzawodnictwie sportowym, aczkolwiek stanowiły zaprzeczenie zdrowego współzawodnictwa sportowego. Przepis art. 15 ust. 9 przewiduje sukcesję generalną z mocy ustawy. Nie jest zatem trafne stanowisko skarżącego, że zakres praw i obowiązków związanych z przystąpieniem do ligi zawodowej wynika z umowy między Stowarzyszeniem GKS a utworzoną spółką akcyjną, która nie przewiduje ponoszenia konsekwencji działań korupcyjnych przez G.Ł. SA. Przepis ten ma charakter ściśle bezwzględnie obowiązujący i nie może być zmieniony w drodze umowy stron. Warto jeszcze wskazać, że zasadniczo zbieżny w treści przepis (art. 36a) zawierała ustawa z 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej. Na gruncie tego przepisu Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2006 r., I PK 267/05 (OSNP 2007 nr 11-12, poz. 158) przy-

jął, że przepis ten przewiduje następstwo pod tytułem ogólnym, statuując przejście ogółu praw i obowiązków o charakterze majątkowym oraz niemajątkowym wiążących się z prowadzeniem przez sekcję jej działalności sportowej w razie wstąpienia sportowej spółki akcyjnej do rozgrywek w miejsce stowarzyszenia kultury fizycznej (klubu sportowego). Z tego kręgu spraw nie można wyłączyć zaległych wynagrodzeń dla zawodników sekcji, z którymi stosunek pracy ustał przed wstąpieniem spółki akcyjnej do rozgrywek w miejsce klubu sportowego.

W skardze kasacyjnej skarżący zarzuca dowolną interpretację przepisów w zakresie „prekluzji wszczęcia postępowania dyscyplinarnego” oraz „naruszenia § 83 pkt 1 i 2 Statutu PZPN przez dokonanie przez Organy Dyscyplinarne PZPN samodzielnej i własnej interpretacji pojęć: - przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego”. Pomijając okoliczność, że zarzuty odnoszą się do organów dyscyplinarnych PZPN, a nie orzeczenia Trybunału Arbitrażowego, skarżący nie wyjaśnia na czym polega ta „dowolna interpretacja” względnie „samodzielna i własna” interpretacja. Zwalnia to Sąd Najwyższy od rozważenia tego zarzutu.

Wreszcie skarżący zarzuca nadmierną surowość orzeczonych kar dyscyplinarnych. Oczywiście nie można podzielić powołanej na uzasadnienie tego zarzutu argumentacji, odwołującej się do okoliczności, że przewinień dyscyplinarnych korupcji dopuszczało się wiele innych osób lub klubów piłkarskich, w stosunku do których jednak nie zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne, co stanowi naruszenie zasady równego traktowania.

Skoro skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych podstaw, na zasadzie art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 5 ustawy o sporcie kwalifikowanym należało orzec jak w sentencji wyroku.

=====